

עפ"ת 53629/08/23 - נדים סלאמה, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 53629-08-23 סלאמה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90522981027

בפני המערער **כבוד השופט מאזן דאוד**
נגד **נדים סלאמה,**

המשיבה **מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד**
ב"כ המערער: עו"ד שחאדה אדהם בהעברה מעו"ד עמאר אייל
ב"כ המשיבה: עו"ד שיר שלום פרץ מפרקליטות מחוז חיפה פלילי

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בעכו (כבוד השופטת יונת הברפלד-אברהם), שניתן ביום 12.7.23, בתיק תת"ע 2632-03-23 (להלן: "**בית משפט קמא**"), במסגרתו הורשע המערער בהעדרו בעבירה של **אי ציות לרמזור**, עבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**") ונגזר עליו קנס בסך 1,500 ₪, חודש פסילה בפועל ופסילה על תנאי לתקופה של חודשיים למשך שנתיים.
2. המשיבה הגישה לבית משפט קמא הזמנה לדין וכתב אישום, על פי התקנות לחוק סדר הדין הפלילי התשס"ב - 1982, וצירפה לכתב האישום רשימת עדים וכן אישור מסירה בדואר רשום, עליו סומן "לא נדרש".
3. במסגרת כתב האישום נטען כי המערער נהג ברכבו ביום 14.1.22 בצומת רחובות, לא ציית לאור האדום שדלק ברמזור בכוון נסיעתו, בכך שלא עצר את רכבו ונכנס לצומת בניגוד לאור האדום, לאחר שחלפו 5 שניות או יותר אחרי הופעת האור האדום, בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות. המערער הזמין להתייצב בבית משפט ביום 12.7.23.
4. המערער לא התייצב לדין ולא סיגור מטעמו. בית משפט קמא ציין כי המערער זומן כדין, כעולה מאישור המסירה שצורף לכתב האישום ולכן ראה את המערער כמודה בעובדות כתב האישום, בהתאם לסעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב - 1982 (להלן: "**חסד"פ**") והרשיעו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.
5. בשלב הטיעונים לעונש, הציגה המשיבה לבית משפט קמא את גיליון הרשעותיו הקודמות של המערער

שלחובתו 44 הרשעות קודמות כאשר הוא נהג משנת 1979 ובית משפט קמא גזר על המערער קנס בסך 1,500, חודש פסילה בפועל ופסילה על תנאי לתקופה של חודשיים למשך שנתיים.

6. המערער הגיש לבית משפט קמא בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו למניעת עיוות דין. המערער טען כי מעולם לא זומן לדין במסגרת התיק ורק בדיעבד עת נודע לו שהוא נשפט בהעדרו על ידי בא כוחו. כן טען המערער, כי הוא לא נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה וכפר בעובדות כתב האישום. המערער צירף תצהיר של אשתו בו הצהירה כי היא זו שנהגה ברכב ביום 14.1.22 ונכנסה באור אדום.

7. ביום 21.8.23 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער לביטול פסק הדין בקובעו כי דבר הדואר לא נדרש על ידי המערער, מה שמהווה מסירת הזימון לדין וכי המערער לא פירט בבקשתו דבר שיש בו כדי לסתור את חזקת המסירה.

8. מכאן הערעור שבפני במסגרתו מבקש המערער לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו. בטיעונו בפני ציין המערער כי העונש שהוטל עליו לא מידתי. טען כי לא ידע על מועד הדיון וכי קיימת בעיה אצלם בכפרים בסוגיית הדואר וכי לא היה להם דואר בכלל תקופה של שנתיים. ציין כי אישור המסירה חזר כלא נדרש ולכן לא הוגן להענישו על עבירה כזו. עוד טען המערער כי מי שביצע את העבירה בפועל היא אשתו שנמצאת באולם, וחתמה על תצהיר שהיא נהגה ברכב בעת ביצוע העבירה וכי הרכב כל הזמן בשימוש שלה, לבעלה יש רכב אחר. לטעת המערער אי ביטול פסק הדין יגרום לו עיוות דין.

9. מנגד ביקשה המשיבה לדחות את הערעור. המשיבה סבורה כי החלטת בית משפט קמא היא החלטה מוצדקת, אשר לא נפל בה כל פגם, המצדיק התערבות ערכאת הערעור. באשר למסירה, ציינה המשיבה כי המערער לא העלה טענות כנגד אישור המסירה, כאשר עליו הנטל להפריך את חזקת המסירה. באשר לעיוות דין ציינה המשיבה כי בית המשפט העליון קבע לא אחת כי אין בטענות הסבה כדי לעוות עילה לעיוות דין ולכן המשיבה סבורה כי לא התקיימו שיקולים לביטול פסק הדין וכי העונש שקיבל המערער, מידתי מאוד לאור עברו התעבורתי המכביד של המערער.

דין והכרעה:

10. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור על נספחיה ובחנתי את טיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

11. עסקינן במי שהורשע בעבירה של אי ציות לתמרור, עבירה אשר סעיף 240 לחסד"פ חל עליה ולפיו ניתן לדון את הנאשם בהעדר עיוות דין וזו לשונו:

עמוד 2

"240 (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

...

(2) **נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;**

(3) **בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר...."**

12. בחנתי את טענות המערער ולא מצאתי כי ישנה הצדקה להיעדרותו מהדין או כי הוכח שנגרם לו עיוות דין בהרשעתו שלא בפניו או שייגרם לו עיוות דין מאי ביטול פסק הדין, הכל בשים לב להוראות סעיפים 240(א) ו-130(ח) לחסד"פ ולהלכת איטליא ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז (6) 793 (2003) שדנה בתנאים לביטול פסק דין שניתן בהעדר נאשם.

13. לגבי **הסיבה להעדר התייצבות** טען המערער כי מעולם לא קיבל הזמנה לדיון ולכן לא ידע על מועד הדיון. כאן המקום לציין כי המשיבה צירפה אישור מסירה המעיד על כך שדבר הדואר (ההזמנה לדיון וכתב האישום) נשלחו בדואר רשום למענו של המערער, אך דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המערער.

אשר לסוגית אישור המסירה וסוג ההמצאה בתיק זה אפנה לסעיף 29 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] שדן **בעבירת קנס בנסיבות מחמירות**, כמו במקרנו כפי שיפורט להלן, קובע כי:

"(א) **היה לשוטר יסוד להניח כי אדם עבר עבירת קנס וכי התקיימו נסיבות מחמירות הקשורות באותו אדם או בביצוע העבירה, יודיע לו כי יוגש נגדו אישום ותימסר לו הזמנה למשפט לפי חוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965.**

(ב) "נסיבות מחמירות", לענין סעיף זה - כפי שנקבעו בהוראות מאת ראש מחלקת תנועה של משטרת ישראל בהסכמת שר המשפטים והשר ופורסמו ברשומות, בשלושה עיתונים יומיים שאחד מהם מתפרסם בשפה הערבית, ובאתר האינטרנט של משטרת ישראל

נסיבות מחמירות של עבירות קנס מוגדרות ב- "הוראות בדבר נסיבות מחמירות של עבירות קנס, תשס"ט-2008, לפי פקודת התעבורה", שם נקבע כי הנסיבות המחמירות של העבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות:

"(1) **מצלמה אלקטרונית צילמה את הרכב ממשיך בנסיעה לתוך הצומת 5 שניות או יותר**

אחרי שהופיע ברמזור האור האדום;

יוצא איפוא כי העבירה שביצע המערער הינה עבירת קנס בנסיבות המחמירות והמשיבה הודיעה למערער, בהתאם לסעיף 29 לפקודת התעבורה כי "יגש נגדו אישום ותימסר לו הזמנה למשפט לפי **חוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965**".

המשיבה הציגה לעיוני שני אישורי מסירה. אחד כנגד הודעה על העבירה והאישור השני הזמנה לדין ואישור מסירה כנגדו שלפיו דבר הדואר - הזמנה לדין וכתב האישום, נשלח בדואר רשום למענו של המערער אך "לא נדרש" ע"י המערער.

המערער לא סתר את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 והוא אף לא הוכיח כי דברי הדואר אינם מגיעים למענו דרך קבע ואף לא פנה לסניף הדואר במקום מגוריו על מנת "לברר את הטעון בירור" - ראו והשוו רע"פ 2918/19 פ"ר נגד מדינת ישראל (5.5.2019).

למעשה, בפנינו מי שקיבל הזמנה לדין ובחר שלא להופיע לדין, מבלי לתת הסבר באשר לסיבה שכן בחר לפעול ומבלי לטעון שלא ידע כי בית המשפט עלול לדון אותו בהעדרו. בנסיבות אלו, אין לומר כי הוכחה קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המערער.

14. אשר לסוגיית **עיוות דין**, טען המערער כי אשתו היא זו שנהגה ברכב וצירף תצהיר מטעמה. אומר כבר עתה, כי טענה זו אין בה כדי להצביע על חשש לעיוות דין. בית המשפט העליון קבע לעניין הטענה כי אדם אחר נהג ברכב: "... **אין בידי לקבל את טענת המבקש, כי דחיית בקשתו תגרום לו עיוות דין, שכן לא הוצג כל טעם ממשי המצביע על חשש כלשהו לעיוות דין שנגרם לו. ועוד אוסיף, כי טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, אינה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו**" - (רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (28.11.2013)). כאן ראוי לציין כי אשתו של המערער בתצהירה מיום 8.8.23 מסרה כי היא זו שנהגה ביום 12.1.22. דא עקא, שמפליא כיצד זכרה אשתו, כעבור כשנה וחצה, את נהיגתה ברכב במועד בו בוצעה לכאורה העבירה של נהיגה ברמזור אדום, מבלי לפרט מעבר לך מלבד הטענה כי "שנכנסתי באור אדום מבלי לשים לב" ובעניין זה אפנה לרע"פ 8626/14 מוחמד סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.15), פסקה 10.

15. נוכח כל האמור לעיל, משלא הראה המערער סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין ומשלא הוכח כי יגרם לו עיוות דין, אני דוחה את הערעור.

16. אם ניתן צו עיכוב ביצוע העונש, בטל בזה הצו ועל המערער להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט לאלתר ואם טרם שילם את הקנס עליו לשלמו תוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, ל' תשרי תשפ"ד, 15 אוקטובר 2023, בהעדר הצדדים.

